

DLFnyhedsbrev

Kære medlem

Jeg har efter udsendelsen af det sidste medlemsbrev om OK18 været rundt på 7 landsdækkende møder og mødt hovedparten af tillidsrepræsentanterne i sidste uge. På alle møder var der en god dialog med spørgsmål og kommentarer. Som reaktion på sidste medlemsbrev har jeg ligeledes fået en del spørgsmål og kommentarer. Desuden har nogle medlemmer stillet spørgsmål på diverse sociale medier, som jeg gerne vil forsøge at samle op på med dette medlemsbrev, da det ikke er fysisk muligt for mig at svare alle direkte. Der vil være en vis overlapning til sidste medlemsbrev, men det er uundgåeligt, når målet er en reaktion på de kommentarer og spørgsmål, som jeg har fået. Jeg håber, at du vil give dig tid til at læse brevet.

Du skal vide, at jeg naturligvis allerhelst havde indgået en arbejdstidsaftale, som kunne være trådt i kraft med det samme - en aftale som jeg vel at mærke kunne være bekendt over for dig og alle andre medlemmer af DLF. Efter 5 måneders forhandling, hvor vi havde gjort alt, hvad vi kunne, måtte jeg konstatere, at det ikke var muligt. Aftalen, som vi har indgået, mener jeg, er klart at foretrække i forhold til den konflikt, der på det tidspunkt var eneste alternativ. Det vil jeg forsøge at forklare i det følgende.

Umuligt at nå en acceptabel aftale

Vi strakte os utroligt langt for at nå en arbejdstidsaftale - måske endda for langt. Havde vi indgået en aftale på det grundlag, ville mange uden tvivl være blevet voldsomt skuffet. Men end ikke med det udgangspunkt kunne vi altså nå til enighed.

Vi havde derfor valget mellem at blåstemple Lov 409 ved at indgå en aftale som reelt var Lov 409 med "pynt i hjørnerne" eller at gå i konflikt. Jeg vil ikke med min underskrift blåstemple Lov 409. Det kommer ikke til at ske. Jeg vil derfor også gerne understrege, at vi med denne aftale IKKE godkender Lov 409. Det fremgår også klart af aftaleteksten.

Vi valgte heller ikke konflikten, for vi er overbeviste om, at en konflikt IKKE vil skabe en forbedring af lærernes arbejdsvilkår - tværtimod er der en alvorlig risiko for, at en konflikt vil cementere de nuværende dårlige forhold og samtidig vanskeliggøre, at vi senere kan skabe forbedringer.

Perspektiverne i en konflikt

En storkonflikt, hvor flere hundredetusinder blev ramt af strejke eller lockout, og hvor det eneste konflikttema var lærernes arbejdstidsaftale, ville uundgåeligt medføre et ekstremt stort pres på os også fra de andre organisationer for at få afsluttet konflikten. Det pres kunne meget nemt betyde, at vi ville blive presset til at acceptere noget, som vi ellers aldrig ville acceptere. Det kunne eksempelvis være Lov 409 med en stort set værdiløs halvårsnorm. Var vi kommet i den situation, havde vi skudt os selv i foden, fordi vi så selv havde skrevet under på en dårlig aftale og derfor stået med

et umuligt udgangspunkt for fremtidige forhandlinger.

Alternativet ville blive et lovindgreb. Det ville med al sandsynlighed have haft samme karakter, som det, jeg har beskrevet ovenfor. Vi havde ganske vist fortsat ikke selv accepteret vores arbejdstidsregler, men såvel i fagbevægelsen som i offentligheden ville der formentlig være en opfattelse af, at nu var lærerne i et vist omfang blevet imødekomet. Heller ikke det ville styrke vores fremtidige forhandlingsposition, og vi ville have cementeret Lov 409 i den kommende periode.

Og så ville en konflikt uden et positivt resultat men med omkostninger af såvel økonomisk som personlig karakter for alle medlemmer gøre det meget svært efterfølgende at bevare sammenholdet i foreningen.

Jeg har faktisk endnu ikke hørt nogen argumentere imod denne analyse.

Et alternativ til at svække vores muligheder

Efter 5 måneders forhandlinger måtte vi altså konstatere, at det ganske enkelt var umuligt at komme i mål med en aftale, som vi på nogen måde kunne forsvare at lægge navn til. Og vi måtte konstatere, at perspektivet for en konflikt var, at det ville svække vores muligheder for at forbedre arbejdsvilkårene for medlemmerne.

I den situation må og skal vi som politisk ledelse afsøge, om der er andre og bedre udveje. Den aftale, vi har indgået, er efter hovedstyrelsens og min bedste vurdering et klart bedre alternativ. Det skal jeg vende tilbage til.

Jeg har meget stor forståelse for, at mange lærere er dybt skuffede, og jeg beklager i øvrigt meget, at jeg i den måde, jeg præsenterede resultatet, var med til at gøre skuffelsen større.

I situationen havde det været klart det letteste for hovedstyrelsen at tage konflikten og samle foreningen mod KL som den fælles fjende. Vi valgte en langt vanskeligere løsning, der kræver, at vi forklarer og begrunder den over for dig og de øvrige medlemmer. Det gjorde vi, fordi den løsning giver os større muligheder for at skabe bedre arbejdsvilkår for dig. Hvis vi mente, at det var konflikten, der var løsningen, havde vi helt sikkert lagt os i spidsen for den.

Vi har ikke alene indgået aftalen for at undgå konflikt. Vi har indgået den, fordi vi mener, der er langt bedre perspektiver i aftalen. I stedet for at cementere de nuværende regler betyder aftalen, at vi i perioden skal forhandle en arbejdstidsaftale ud fra anbefalinger om, hvordan du kan lykkes med din undervisning. Og vi har vi aftalt en fælles målsætning om at styrke vores samarbejde både centralt og lokalt. Det er nyt, og der er gode perspektiver i det.

Vi må og skal bryde den politiske styring

Når vi endnu engang ikke kom i mål med en aftale, skyldes det i høj grad, at Lov 409 fortsat var et politisk projekt med stor politisk opmærksomhed. Vi oplevede således helt konkret, at forhandlingerne i Forligsinstitutionen blev afbrudt, for at KL's forhandlere kunne deltage i et politisk møde i Finansministeriet. Med den indgåede aftale får vi en mulighed for at bryde dette politiske jerngreb. En suveræn kommission med betydelige beføjelser skal komme med forslag og anbefalinger til forhandlingerne mellem parterne om en ny arbejdstidsaftale. Det er altså ikke længere politikernes målsætninger med Lov 409, der vil være udgangspunktet.

Mandag efter aftalen var blevet indgået, trak KL sig ensidigt fra det såkaldte Implementeringssekretariat. Der er tale om en enhed bestående af KL, Finansministeriet, Moderniseringsstyrelsen og Undervisningsministeriet, som bl.a. skulle sikre, at de politiske målsætninger med Lov 409 bliver indfriet. Sekretariatet har været det klare bevis på den politiske styring af vores arbejdstid. Det er

derfor også et klart signal, at KL nu trækker sig med henvisning til, at de har indgået aftalen med os.

Mulighederne i aftalen

Kommissionen skal som sagt komme med forslag og anbefalinger, som parterne har forpligtet sig på skal være det fælles grundlag i de kommende forhandlinger. Det væsentligste udgangspunkt for kommissionens arbejde skal være, hvordan en aftale kan understøtte, at du og dine kollegaer kan lykkes med at skabe god undervisning, hvordan aftalen kan understøtte et godt arbejdsmiljø, og hvordan vi med aftalen kan styrke den professionelle kapital. Det står flere gange i beskrivelsen af kommissionens arbejde. Jeg vil på ingen måde foregøgle, at det så bliver "a piece of cake" at indgå en ny aftale, men jeg mener, at vi med kommissionens forslag og anbefalinger får et langt bedre udgangspunkt end en cementering af status quo.

Kommissionen kommer ikke til at starte på bar bund. Vi har meget viden nationalt og internationalt om, hvad der understøtter den gode undervisning. Den viden vil vi naturligvis stille til kommissionens rådighed.

Aftalen rummer også et spor, som vi kalder "Ny Start-samarbejde". Vi har brug for at gøre op med den rigide styring af skolen, og vi har brug for at redefinere lærerrollen. Tidligere finansminister Bjarne Corydon omtaler forsat folkeskolereformen som sin største politiske bedrift. Vi skal have trukket skolen ud af Finansministeriets jerngreb. I KL's oplæg til samarbejdet skrev de blandt andet: "*Undervisningen skal tilbage i centrum. Den politiske diskurs om folkeskolen har for længe kredset om ukonkrete begreber som læring og fremtidskompetencer*". KL har opfordret til, at vi sammen "*sætter fokus på god praksis for anvendelse af viden, så der ikke spildes tid og penge på initiativer med tvivlsom forskningsmæssig ophæng*". KL beskriver selv forudsætningerne på følgende måde: "*Det kræver anerkendelse og respekt om lærerprofessionen, fokus på undervisning og kerneopgaven*".

Nye lokale og centrale muligheder

Kommissionen bliver på ingen måde en syltekrukke. Først og fremmest har vi aftalemæssigt forpligtet os på såvel en klar opgavebeskrivelse som på en rimelig stram tidsplan. Kommissionen bygger ikke på tillid men på en forpligtende aftale. Og så er jeg ikke i tvivl om, at Per B. Christensen er kompetent til at stå i spidsen for kommissionen. Jeg har kendt Per gennem en halv menneskealder og ved, at han brænder for folkeskolen og lærergerningen. Og så vil jeg gerne understrege, at vi ikke har tænkt os at sidde med hænderne i skødet og afvente kommissionens arbejde. På mødet i næste uge vil hovedstyrelsen forholde sig til, om vi skal stille midler til rådighed for kredse, så der lokalt er mulighed for at tage initiativer til at understøtte kommissions arbejde og det styrkede lokale samarbejde, der direkte fremgår af aftalen.

I den forbindelse er det værd at bemærke, at mindst 11 kommuner allerede nu - med henvisning til den indgåede aftale - har rettet henvendelse til den lokale kreds for at drøfte, hvordan de kan følge op lokalt. Vi skal sørge for, at alle kredse er forberedte på dette samarbejde, og vi skal tage initiativ til, at samarbejdet bliver etableret i alle kommuner. Vi skal forhandle en central aftale, så snart kommissionen er færdig med sit arbejde, men det skal vi ikke bare vente på. I vores aftale skriver vi direkte, at det er parternes ønske, at samarbejdet lokalt bliver styrket. I den sammenhæng nævner aftalen muligheden for lokalaftaler. Jeg kan derfor også berolige dem, der frygter, at deres gode lokalaftale forsvinder. Ingen lokalaftaler er opsagt, og parterne ønsker at styrke og ikke svække det lokale samarbejde.

Vi har fortsat de øvrige organisationers opbakning

Det er ikke Lærernes Centralorganisation men henholdsvis Forhandlingsfællesskabet og CFU (den statslige forhandlingsorganisation), der har indgået aftalen, og begge forhandlingsorganisationer

har klart tilkendegivet, at de tager ansvar for, at aftalen effektueres. Det skete eksempelvis i en artikel i Politiken og i den pressemeddelelse, der blev udsendt fra Forhandlingsfællesskabets repræsentantskabsmøde.

Som jeg skrev i indledningen, havde hovedstyrelsen naturligvis klart fortrukket, at vi havde kunnet indgå en ny arbejdstidsaftale med det samme. Når det ikke var muligt, er det vores vurdering, at den aftale, som vi har indgået, er et klart bedre alternativ end konflikten, hvilket jeg har forsøgt at redegøre for.

Vi har på ingen måde stukket halen mellem benene og valgt den nemmeste løsning - tværtimod! Og jeg kan love dig, at vi vil gøre alt, hvad vi kan, for at forfølge de muligheder, vi ser i aftalen såvel i forhold til en ny arbejdstidsaftale som til skolens udvikling. Det gælder både lokalt og centralt. Vi er faktisk allerede i gang, og det er en lang række kredse også.

Og husk - sammenholdet i Danmarks Lærerforening er vi fælles om!

Venlig hilsen
Anders

Danmarks Lærerforening
Vandkunsten 12,
1467 København K

Tlf. [33 69 63 00](tel:33696300)
Mail: dlf@dlf.org